

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΣΜΑ ΕΛΙΚΩΝΙΑΔΩΝ

Ἐὰν τὸ ἀνοιγμα ἐνὸς Σχολείου, συνεπιφέρει τὸ κλείσιμον μιᾶς φυλακῆς, κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦ «Θεοῦ» ἀσφαλῶς ἡ παροχή πνευματικῆς τροφῆς εἰς τὸν λαὸν διὰ τοῦ βιβλίου καὶ περιοδικοῦ ὑπονομεύει τοῦ ἐγκλήματος τὴν ὑπαρξίν, ἀποκαθαίρει τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν τριβόλων τῶν παθῶν καὶ ρίπτει τὸ φῶς τῆς διανοήσεως εἰς τὸ πυκτὸ σκοτάδι τῆς ἀμαθείας. Δι' αὐτὸ πᾶσα ἐμφάνισις περιοδικοῦ ἀνταξίου τοῦ ὑψηλοῦ προσορισμοῦ του, δὲν μὲ εὐρίσκει ἀσυγκίνητον, ἐφ' ὅσον τὸ φῶς του πρόκειται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ, νὰ διαλύσῃ τὰ ἐν νεφελῶδε καταστάσει ταπεινὰ μίσση καὶ πάθη, νὰ φωτίσῃ τὴν λεωφόρον τῆς σκέψεως πρὸς τὸν εὐγενῆ προσορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀνυψώσῃ τὴν νόησιν μέχρι τοῦ καλοῦ καὶ ωραίου καὶ νὰ ἐμφανίσῃ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ ἐπιπεδὸν τῆς ὀρθῆς διανοήσεως, τῆς ὑγιоῦς σκέψεως, τῆς εὐγενεοῦς συναισθήσεως.

Τί εἶνε τὸ περιοδικόν; Κάτι ἀνώτερον τοῦ βιβλίου. Ἀπάνθισμα σκέψεων. Κυβέλη τῆς ὁποίας τὸ πνευματικὸν μέλι παρασκευάζεται ἀπὸ τὰ ὁριωτέρα ἀνθὴ ἐκ τοῦ αἰθέρα θαλοῦς κήπου τῆς Ἰδέας. Ὅλη ἡ νόησις τοῦ καλοῦ, τοῦ ωραίου, τῆς τέχνης, τῆς ἐπιστήμης, τῆς φιλολογίας, τῆς λογοτεχνίας, τῆς ποιήσεως διακύνεται εἰς τὰς σελίδας ἐνὸς καλῶς ἐννοουμένου περιοδικοῦ. Τράπεζα πλήρης πνευματικῶν ἐδεσμάτων δυναμένων νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν βουλιμῶντα πρὸς μάθεισιν ἀνδραγαθίαν ἀναγνώστην. Τὸ βιβλίον ἔχει τὴν μονοτονίαν. Ἐνας ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ αὐτὴ σκέψις. Τὸ περιοδικὸν ἔχει τὴν ποικίλειαν. Ἐνας ἄξων περιστρέφων τοὺς τροχαλίας τῆς φιλολογίας, τῆς τέχνης, τῆς ποιήσεως, τῆς ἐπιστήμης, τῆς εὐτραπείας.

Αὗται αἱ σκέψεις ἐπτερυγίσαν γύρω μου, ὅταν ἐκλήθην ὑπὸ τῶν εὐγενῶν ἐργατῶν τοῦ νεοφανοῦς αὐτοῦ περιοδικοῦ, νὰ εἰσφέρω τὰ ἱσχνὰ μου διανοήματα εἰς τὸν ποιητικῶν ἡμῶν «Ἐλικῶνα». Τρέφω τὴν ἐλπίδα, ὅτι εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ, ὡς πρὸ τοῦ ἄντρου τοῦ Ἐλικῶνος, αἱ Μοῦσαι θὰ σύρωσι τὸν χορὸν ὑπὸ τοὺς ἡδυμόλους ἦχους τῆς φόρμιγγος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ θὰ ψάλλωσι τὸν ὕμνον πρὸς τὴν ποίησιν, πρὸς τὴν τέχνην, τὴν μουσικὴν, τὰ γράμματα, τὴν ἐπιστήμην. Ἐπὶ τοῦ φιλολογικοῦ «Ἐλικῶνος» θὰ ἀνεγερθῇ ὁ βωμὸς τοῦ μουσοτραφοῦς Ἀπόλλωνος καὶ τῶν ὁράων Μουσῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ τονίζουσιν εἰς τὰς σελίδας του τὸ ἄσμα τῆς νοήσεως, τὸ ἄσμα τοῦ καλοῦ, τὸ ἄσμα τοῦ ωραίου, τὸ ἄσμα τοῦ γέλωτος, τὸ ἄσμα τοῦ πόνου, τὸ ἄσμα τοῦ δράματος, τὸ ἄσμα τῆς κομωδίας, τὸ ἄσμα τῆς γλυπτικῆς, τὸ ἄσμα τοῦ πνεύματος, τὸ ἄσμα τῆς σκέψεως, τὸ ἄσμα τῆς ψυχῆς, τὸ ἄσμα τῆς ὁρχήσεως, τὸ ἄσμα τῆς ζωῆς, τὸ ἄσμα τοῦ τάφου!

Ὁρχούμεναι αἱ Ἐλικωνιάδες Μοῦσαι εἰς τὸ πνευματικὸν αὐτὸ ἄντρον τοῦ «Ἐλικῶνος» θὰ συγκινήσουσιν, θὰ τέρψουσιν, θὰ συγκλονίσουσιν, θὰ ἀνυψώσουσιν τὸ πνεῦμα τοῦ φιλομαθοῦς ἀναγνώστου, εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῶν ὁπαδῶν τῶν Ἐλικωνιάδων καὶ θὰ προκαλέσουσιν τὴν ψυχὴν, νὰ γονατίσῃ πρὸ τοῦ πνεύματος διὰ νὰ ὑψωθῇ ἥτα μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Ἐλικῶνος....

Ἡ τρυφερὰ νεότης τῶν Πατρῶν ἀποτινάσσει τὴν στεγνὴν πεζότητά καὶ ζητεῖ νὰ χαράξῃ τὸν δρόμον τῆς ἐλευθέρως σκέψεως, τῆς εὐγενεοῦς νοήσεως, τῆς διανοῦς ἰδέας. Ἡ ἐμφάνισις τελευταίας τόσων περιοδικῶν, ἔστω καὶ ἐφημέρων τὴν ζωὴν ἦτο προάγγελος μιᾶς σταθερᾶς καὶ διαρκοῦς πνευματικῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία παρουσιάζεται μὲ ὅλα

τὰ ἐφόδια τῆς νικηφόρου πάλης κατὰ τῶν προλήψεων τῆς ἀμαθείας. Μικροὶ σκαπανεῖς ἔπασαν εὐγενῶς εἰς τὴν πρώτην πάλην, διὰ νὰ ἔλθουν ῥωμαλέοτεροι εἰς θέλησιν καὶ ἐπιμονὴν, καὶ συνεχίσουσιν μεθοδικώτερον καὶ συστηματικώτερον, τὸ ἔργον ἐκείνων. Τὸ φαινόμενον εἶναι ἀρκετὰ παρήγορον καὶ ἐνθαρρυντικόν. Ἡ νεότης δὲν γυμνάζεται, δὲν παίζει, δὲν ἀσωτεύει πλέον, ἀλλὰ διανοεῖται! Τύχη ἀγαθὴ!

Τ. ΤΟΥΡΝΑΣ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΜΟΥ

✽✽✽

Τὸν εἶδα πρὸ 25 ἐτῶν ἐκτεθειμένον εἰς μίαν προθήκην ἐμπορικοῦ εἰς Φλωρεντίαν, καὶ μοῦ ἐφάνη κομψὸς ὠραίος, στιλπνὸς καὶ τοῦ γούστου μου.

Μία δύναμις ἀκατανίκητος μοῦ ἔλεγε μέσα μου πῶς πρέπει νὰ τὸν ἀγοράσω, ἡσθάνθην δι' αὐτὸν ἐν εἶδος ἔρωτος. Ἐν τούτοις ἀπέφυγα τὸν πειρασμὸν ἀπομακρυνθεὶς τῆς προθήκης. Τὴν ἐπομένην, χωρὶς νὰ θέλω καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσω πῶς, εὐρέθην πάλιν ἐνώπιον τῆς αὐτῆς προθήκης μὲ τὸν καθρέπτην, τὸν ἐκύτταξα μὲ ἐκύτταξα καὶ ἐκεῖνος καὶ εἶδα ὅτι μὲ εἶχε συλλάβει μέσα εἰς τὸ γυαλί του, ἐνῷ δὲ ἔχαμογέλασα, ἔχαμογέλασε καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ ἴδιο τὸ χαμόγελο τὸ δικό μου ποῦ εἶχε διατυπώσῃ μέσα του, δὲν ἐδάσταξα πλέον καὶ τὸν ἠγόρασα.

Ὁ πώλητὴς ἐχρησίμευσεν ὡς ἱερεὺς εἰς τὸ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ καθρέπτου μου συνοικέσιον, διότι ὅταν μοῦ τὸν ἐτύλιξε ἡνυχῆθῃ εἰς ἀμφοτέρους μας μακροβιότητα καὶ λοιπὰς εὐχὰς ἐν αἷς καὶ τὸ νὰ τὸν «ἰδοῦν τὰ τέκνα τῶν τέκνων μου».

Ἐκτοτε δὲν ἐχωρίσθην ἀπ' αὐτοῦ, καθ' ἡμέραν μὲ ἔβλεπε καὶ τὸν ἔβλεπα, συγχρόνως δὲ ἔβλεπα εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸ ἰδικόν μου καὶ ἔμενα πολὺ εὐχαριστημένος καὶ ἀπὸ τὸν καθρέπτην μου καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ἡ συντροφιά μου ἦτο ἀρκετὰ εὐχάριστος.

Τὰ χρόνια ὅμως παρήρχοντο καὶ ὁ καθρέπτης μου ἤρχισε νὰ μοῦ δεικνύῃ τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρώτων λευκῶν τριχῶν ἐπὶ τῶν κροτάφων μου, αἱ ὁποῖαι ταχύτατα πολλαπλασιαζόμεναι ἀντεκατέστησαν ἥδη τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ πρώην ξανθοῦ χρώματός μου.

Ἀναλλοίωτος ὅμως καὶ ἄτρωτος δὲν ἐξῆλθεν καὶ ὁ καθρέπτης μου ἐκ τῆς καταστρεπτικῆς ἐπιρροῆς τοῦ πανδαμάτορος χρόνου, ἐπεὶδὴ πρὸ μηνῶν εἶδον μετὰ λύπης νὰ παρουσιάζωνται ἐπὶ τοῦ λείου κρυστάλλου τοῦ μικροσκοπικοῦ τινος ρυτίδες αἱ ὁποῖαι βαθμυγδὸν γέγονον πολλαπλασιαζόμεναι τὰς τοῦ προσώπου μου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολὺ μὲ δυσηρέσκει, ἐπεὶδὴ ὁ καθρέπτης ἤρχισε νὰ ψεύδεται εἰς βάρος μου, ἐνῷ ἐγὼ οὐδέποτε ἐφεύσθην ἐνώπιόν του παρουσιάζων εἰς αὐτὸν, ὡς πολλοὶ συνομήλικές μου, ψευδεῖς χρωματισμούς. Ἐν ὁρῇ λοιπὸν τὸν ἐπέταξα ἀντικαταστήσας αὐτὸν διὰ νέου, ἐν τὸς τοῦ ὁποῖου βλέπω μόνον τὰ ἰδικά μου χρόνια καὶ τὰς ἰδικάς μου ρυτίδας.

Μὲ εὐχαριστεῖ ἡ νεότης του, ζηλεύω τὰ νιάτα του καὶ μὲ χαρὰν τὸν βλέπω εἰς τὴν θέσιν τοῦ μακαρίτου, μὲ λυπεῖ ὁμως καὶ ὁ σκληρὸς ἀποχωρισμὸς τοῦ γέροντος συντρόφου μου, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; μήπως καὶ ἐμὲ δὲν μὲ περιμένει ἡ αὐτὴ τύχη;

Πάτριαι

Γ. Κ. ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ἱατροῦς

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΡΕΘΙΣΜΟΣ

✽✽✽

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐντονώτερα ἔχνη τὰ ὁποῖα ἐχάραξεν ὁ ἀναχρονιστικώτερος καὶ φρικωδέστερος πόλεμος τοῦ αἰῶνος μας, εἶναι καὶ ὁ παρατηρούμενος καθολικὸς σχεδὸν ψυχολογικὸς ἐρεθισμὸς τῶν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν. Εὐτραφὲς τῆς ἐποχῆς μας νήπιον ὁ ἀπαισιοδοξισμὸς ἐξεστράφη καὶ ἐξελεγχθῇ κατὰ τὴν ἐκ βάθρων συγκλονίσασαν τὴν ἡθικὴν τῆς κοινωνίας ὑπόστασιν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις, τετραετὴ πολεμικὴν περίοδον, εἰς βρέφος εὐρωστον καὶ ἀθλητικόν. Ἀναμοχλεύει ὁ λαϊκὸς ψυχολόγος τῆς σήμερον τὴν ψυχολογικὴν σύνθεσιν τῶν μαζῶν, μίαν μόνον διακρίνει εὐκολα ὡς προσέχουσιν ἐν αὐταῖς τάσιν, τὴν τάσιν πρὸς ἀποστροφὴν ἐκ τῆς παρουσίας τῶν πραγμάτων καταστάσεως, καταστάσεως ἀθλίας καὶ μὴ ἐκπληροποιήσεως οὐδένα τῶν γενικῶν πόθων, καταστάσεως δ' ἀθλιωτέρας νῦν διὰ τῶν συμφορῶν ἃς μᾶς ἐκληροδότησεν ὁ χαρακτηριστικὸς τοῦ πολιτισμοῦ μας πόλεμος, δημιουργημα καὶ οὗτος τῶν συνθηκῶν τοῦ αἰῶνος μας.

Μάτην, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν, θ' ἀναζητήσῃ τις τὴν ἡσυχίαν, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἡρεμίαν. Θὰ λάβῃ τὴν πικρὰς ἀπογοητεύσεως ἀπάντησιν, ἣν ἀναφέρει ὁ Nordau «ἐρωτήσατε ἄλλου ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τοιοῦτον τι».

Εἶναι ἄρα γε τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης ἀσφυκτικῆς τῶν κοινωνιῶν διαθέσεως, τῆς σπασμωδικῆς καὶ ἐμπειρικῆς ζωῆς τῶν μορφωμένων ἀτόμων τῆς ἐποχῆς μας; Τίνες ἄραγε οἱ λόγοι οἱ καθιστῶντες τὸ ἐξημερωμένον τοῦ πλανήτου μας μέρος, εἰς ἀπέραντον θάλαμον ἀρρώστων, ἐξ οὗ ἐξέρχονται βαρυαλγεῖς στεναγμοὶ καὶ οἱ μωγαὶ τῶν ἐτοιμοθάνατων; «Τὰ κατὰ συνθήκην ψεῦδη τοῦ καθ' ἡμᾶς πολιτισμοῦ» ἀνακράζει μετ' ἀπολύτου κύρους καὶ ἀκαταγωνίστου πειθοῦς ὁ προμνηθεὶς συγγραφεὺς παρ' οὗ δανειζόμεθα καὶ τὸν τίτλον τῆς παρούσης μελέτης. «Ἡ ἀντίθεσις τῆς ἡμετέρας ἀντιλήψεως τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν μορφῶν τῆς πνευματικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς» ἰδοὺ ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

Ἐνῷ ἔχομεν ἐπιστημονικὴν, λογικὴν τοῦ κόσμου ἀντίληψιν, ζῶμεν ἐν τοῦ-

τοὺς ζῶν ἐνστικτικήν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ συστήματα ὑφ' ἃ ζῇ σήμερον ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, εἶναι συστήματα τεθνεῶτα ἐν τῇ συνειδήσει παντὸς σκεπτομένου ὀρθολογιστικῶς πνεύματος, καὶ σεσηπότεν ἐν τῇ κοινωνικῇ ἐφαρμογῇ των.

«Ἡ διηγετικὴ αὕτη ἀντίφασις μεταξὺ τῶν ιδεῶν ἡμῶν καὶ ὅλων τῶν μορφῶν τοῦ ἡμετέρου πολιτισμοῦ, ἡ ἀνάγκη ὅπως ζῶμεν ἐν τῷ κόσμῳ καθιεστώτων τὰ ὁποῖα μᾶς φαίνονται ψευδῆ, ἰδοὺ τί μᾶς καθιστᾷ σκεπτικούς καὶ ἀπαιδιοδόξους» ἐπιλέγει ὁ βαθυὺς μελετητὴς τῶν φαινομένων τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς πυρετώδους ταύτης δυσφορίας κατὰ τῶν ἀθλίων τῆς ζωῆς παραστάσεων, ἐκδηλοῦται ὑπὸ τούτων μὲν ἐν τῇ φιάλῃ τῶν πνευματοδῶν ποτῶν, ἅτινα ἀπομακρύνουσιν ἢ τροποποιοῦσι τὰς δυσαρέστους τῆς ζωῆς ἀντιλήψεις, ὑπ' ἐκείνων δ' ἐν τῷ πολυκρότῳ καὶ τῷ δηλητηρίῳ. Αὕτη βεβαίως δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀτομικὴ ἀντίδρασις, συνισταμένη εἰς παθητικὴν ἀμυναν, εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς διὰ τεχνιτῶν μέσων τοποθέτησεως τοῦ ἑαυτοῦ μας ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ κλαυθμίου.

Ἡ ἑτέρα μορφή τῆς ἀντιδράσεως ἡ ὀδηγοῦσα βραδέως ἀλλὰ φυσιολογικῶς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διασάλευθισης κοινωνικῆς ἰσορροπίας, εἰς τὴν ἐπιβράχυνσιν τοῦ διαστήματος τοῦ ὁποῖον χωρίζει τὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὰ λαϊκὰ ἰδεώδη, συνίσταται εἰς τὴν ἐνεργὸν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ἀπρηχαιμένων τούτων συστημάτων τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς.

Καὶ δὲν διαβλέπω, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἀναγκαίων υπερβασίων καὶ καταχρήσεων, καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ὑπὸ ἡμπαρφαρόνων δοξομανῶν τῆς εὐγενοῦς ταύτης ἀντιδραστικῆς ιδέας, εἰς τὰ διαδραματιζόμενα σήμερον ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ, τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἐνεργὸν ταύτην ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ἐξηρωμένων κίονων τοῦ κοινωνικοῦ μας οἰκοδομήματος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΓΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ἐλπίδης, Νομικῆς

Ἰὼρω ἀπὸ τῆς φύσεως

ΑΝΟΙΞΙΣ

«Νὰ πρασινίσουν τὰ βουνὰ καὶ
λουλουδίουν οἱ κάμποι»

Goethe

Τὰ σύνεφα ποῦ ἄλλοτε ἐδάρυναν τὸ στερέωμα καὶ σκοτεινίαζαν μὲ τὴν θαμπάδα τοῦ τῆς φύσεως ἀρχίζουσιν σιγὰ σιγὰ νὰ διαλύονται σὰν ὄνειρα ἀγνῆς παρθένου, ἀφίοντας νὰ φανῇ γελαστός ὁ καταγάλανος οὐρανός.

Ὁ ἀσπρομάλλης γέροντας ποῦ μᾶς φοβέριζε τόσο καιρὸ καὶ μᾶς κρατοῦσε κλεισμένους

σ' τοὺς τέσσαρες τοίχους, πῆρε τὸ δισάκι σ' τὸν ὦμο καὶ φεύγοντας ἀφίνει τὸ διάβα ἐλεύθερο σὲ μὴ παιζοῦλα ὡμορφῇ, ροδαλῇ, ροδαλῇ καὶ κατάφορτῇ ἀπὸ λογῆς λογῆς λουλούδια, σκορπίζουσιν ὡρὴν χαρὲς καὶ γέλοια.

Ἡ θάλασσα ποῦ ἄλλοτε ξεποῦσε σὲ ἀφροστεφάνωτα καὶ μανιασμένα κύματα ἀφίνοντας ἕνα φρικιαστικὸ βόγγο, τώρα ἀργοκυλάει μὲ μὴ χάρι ἀφάνταστῇ τὰ γάργαρα νερά της στὴν κρυσταλένια ἀμμουδιὰ ψυθιρίζοντας ἕνα ὑπερτέλειο τραγοῦδι μὲ τὸν ὑπόκωφο φλοῖσδο της.

Τὰ μεταξότρηχα πρόβατα, πηδοῦν, τρέχουν, βελάζουν σ' τῆς καλὰδες δεῖχνοντας μὲ τὸ πλεόν καταφανὴ τρόπο τῇ μεγάλῃ τους χαρᾷ μὲ τὴν ὁποῖαν ὑποδέχονται τὴν ἀνοιξίαν.

Ὁ εὐσταλὴς βοσκὸς φουσῶντας τὴν φλογέρα διακαλᾷ τὴν τρανὴ ἀγάπην τοῦ ποῦ αἰσθάνεται γιὰ τὴν πλαϊνὴ βοσκοπούλα, ποῦ μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο κάτω ἀπὸ ντροπὴ, καμαρώνει τὸν ἀγαπημένο της, γνέθουσα στὴν ἀσημόδετῃ ρόκα της. Κι' ὄντας ὁ ἥλιος γέρνει στὴν δύση, ἡ φύσις σκεπάζεται μὲ τὸ μενεξεδένιο ἐκεῖνο διάφανο πέπλο, ἀγκαλιασμένοι καὶ οἱ δύο πηδοῦν τὰ κατασπάρχια καὶ φθάνοντας στὸ σ-αυροδόρμι χωρίζονται μ' ἕνα ἄγνὸ καὶ ἀπονήρευτο φιλὶ, γιὰ νὰ συναντηθοῦν καὶ πάλιν τὸ πουργὸ στὸ ἴδιο μέρος.

Τὰ χελιδόνια ἤλθαν πάλιν καὶ σχίζοντας ἀνάλαφρα τὸν ἀέρα ἀναζητοῦσι τῆς παλιῆς φωνῆς των καὶ μὲ μὴ περισσὴν χάρι ἀσχοιοῦνται στὴν ἐπισκευὴν των.

Τ' ἀηδόνι ἀρχίζει καὶ πάλιν μέσ' ἀπ' τῆς βαθεῖας κόχης νὰ ἀναμέλπῃ μὲ κατὰ θεσπέσιους λαρυγγισμοὺς τὴν εὐχαριστήριον πρὸς τὸν Πλάστη Προσευχὴν του.

Ὅλ' ἡ φύσις γύρω ντυμένη μὲ τὸ καταπράσινο φόρεμά της πλουτισμένο μὲ λογῆς λογῆς κεντρία, ὄργα καὶ ἀγάλλεται σκορπίζουσα ἕνα εὐωδιασμένο θυμίαμα ποῦ σὰν λιβάωντὸς ὑψοῦται πρὸς τὸν Ζωοδότην τοῦ ὁποῖου ἡ μεγαλοῦργος δύναμις ὅλα μὲ θαυμαστὴ σοφία διευθέτησε.

Μέσ' τ' ἀνθισμένα περιβόλια ποῦ τὰ μύρα των σκορπιοῦνται στὴν ἀτμοσφαῖρα πεντάμορφες παρθένες ζευγαρομέναι πλέκουν στεφάνια γιὰ τὰ μεταξότρηχα μαλλιά τους, παίζουν, πηδοῦν, ἀγκαλιάζονται, φιλοῦνται πρὶν περάσῃ ἡ ἀνοιξίς κ' ἔλθῃ πάλιν ὁ κακὸς καὶ δύσμορφος γέρων.

ΙΩΑΝ. ΑΝ. ΖΗΡΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΕΒΙΑΣ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

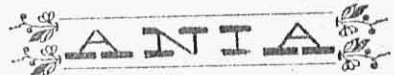
Ὁ Ἑλικώνιος κύκνος τῶν Θηβῶν, τὸ ἱερὸν στόμα τῶν Μουσῶν, ὁ μεγαλοφωνότατος ὑμνητὴς τῶν Ὀλυμπιονικῶν καὶ Πυθιονικῶν ὁ ἔξοχος λυρικός ποιητὴς Πίνδαρος, καίτοι ἔζησεν ἐν χρόνοις εἰδωλοκρατίας, διεκρίνετο ὁμῶς διὰ τὴν ἄκραν του φυσικὴν θεοσέβειαν, ἥτις δηλοῦται ἐν τοῖς διαφόροις ὕμνοις αὐτοῦ, διότι ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐνεχάραξεν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων τὸν ἀγραφὸν ἠθικὸν νόμον, ὅστις καθοδηγεῖ καὶ τοὺς ἐν εἰδωλοκρατίᾳ ζήσαντας εἰς ἔργα φυσικῆς θεοσεβείας.

Τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψει καὶ ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος ἀναγράφει, ὅτι «Ἐθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιεῖ». Ὑπὸ τοῦ ἀγράφου δὲ τούτου νόμου καθοδηγούμενος καὶ ὁ λυρικός ποιητὴς Πίνδαρος ἐν τοῖς ὕμνοις αὐτοῦ ἀποδίδει τὴν νίκην τῶν Ὀλυμπιονικῶν καὶ Πυθιονικῶν οὐχὶ μόνον εἰς τὴν σωματικὴν ἱκανότητα τοῦ νικητοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εὐλάβειαν ἣν εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ μετριοφροσύνην του. Οὕτως ὁ ποιητὴς γίνεταί ἠθικοδιδάκαλος βροντοφωνῶν, ὅτι ἡ σωματικὴ μόνον ρώμη εἶναι ἀνωφελὴς, ἐὰν μὴ ὁ ἀγωνιζόμενος ἀσκή καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς, ὁπότε ἐρ-

γεται ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτόν. Θεωρεῖ δὲ τὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεῖον ὡς τὴν μόνην ὁδὸν πρὸς εὐτυχίαν του. Πλὴν τούτου ἀνευρίσκει τις ἐν τοῖς ἐπινικίοις τῶν ἠθικῶν ιδέας προσεγγιζούσας πρὸς τὰς Χριστιανικὰς, ὥστε Γάλλος φιλόλογος εἰς διτομὸν ἔργον του ἐπιγραφόμενον «Traité sur le génie de Pindare» ἤτοι πραγματεία περὶ τῆς ιδιοφυΐας τοῦ Πινδάρου, ἐξηγεῖται τὴν γνώμην, ὅτι ὁ λυρικός ποιητὴς διὰ τῶν Φοινίκων, οἵτινες συχνὰ χάριν ἐμπορίας παρέπλεον τὰς Ἑλληνικὰς ἀκτὰς ἐγένετο κάτοχος τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαυὶδ, διὰ τῆς μελέτης τῶν ὁποίων ἀνέπτυξε τὸσον θρησκευτικὸν ἐν τῇ ψυχῇ του.

Ἦδη ὁπότε, ὡς σπουδαζούσα Ἑλληνικὴ νεολαία, μέλλεις νὰ χρησιμεύῃς ὡς ποδηγέτις πολλῶν ἄλλων λαῶν εὐρισκομένων ἐν κατωτέρᾳ μοίρᾳ πολιτισμοῦ διὰ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς φυλῆς μας ἐντρύφησον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν συγγραφέων τῆς ὥραιας μας Πατρίδος καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ξηροὺς τύπους διὰ νὰ δυνηθῇς ν' ἀποκτήσῃς ὑπέροχον συναισθηματικότητα ἐνισχύουσαν τὴν βούλησιν ὑμῶν εἰς πράξεις ὑψηλὰς καὶ γενναίας πρὸς δόξαν τῆς Πατρίδος ἡμῶν τῆς εὐλογηθείσης ὑπὸ τῆς Θεῆς προνοίας.

Γ. Α. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
Καθηγητὴς

Εἶναι ὁ κόσμος δι' ἐμὲ ἀτέλειον δυστυχία
Τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς ἀνεκφράστους ὁδύνη,
Τῆς ματαιότητος κενρὰ ὁ κόσμος κ' ἡ ἀνία
Καὶ σὺν αὐτοῖς ἀπώλειται τὸ θάλλος κ' ἡ γαλήνη.

ΕΞΑΚΣΤΟΝ

Εἶναι γλυκὺ ὡς χαρὰν τὸ δρεῖρον τοῦ βίου
Κ' ὡς ἀνατέλλον ἥλιος ταχύνει τὴν πορείαν
Καὶ μειδιᾷ ὡς ἀστραπὴ ἐν μέσῳ τοῦ δακρύου
Βαίνει γοργῶ τῷ βήματι πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν.

ΕΞΑΚΣΤΟΝ

Ἐμὶ ὁ βλος καὶ στιγμὰς ἀφθάρτου εὐτυχίας
Καθ' ἃς εἰς τὸ στερέωμα τοῦ δνειρώδους βίου
Προβάλλει ὡς Ἥως λευκὸν ἐν μέσῳ τῆς πρῶτης
Τ' ἄστρον τῆς κατακλίσεως κ' ἀπλήτοτον μεγαλείου

ΕΞΑΚΣΤΟΝ

Ἀλλὰ ἰδὲ, τὸν οὐρανὸν καλύπτουσι τὰ νέφη
Πρὸ τούτων τρέμει κ' ὠχρεῖ τὸ φέγγος τοῦ Πλού
Ἡ τρικυμία ἄγεται. Τὸ σκότος περιστρέφει
Ὁρχοῦμενον τὸν θάνατον πρὸ τοῦ γενεοταφείου

ΕΞΑΚΣΤΟΝ

Τὰς ἀστράδας ἡ χαρὰν καὶ ταύτην τρικυμία
Τοῦ βίου διαδέχονται τὰς θλιβεράς του ὥρας
Ἀλλὰ ἐκεῖ τοῦ Χάρωνος ἀπλοῦται ἡ εὐδία
Καὶ συγκερᾶνται σιγῇ πολυποθήτων χώρας.

ΕΞΑΚΣΤΟΝ

Δὲν ἔχει τόπους κοσμικοὺς στερεῖται μεγαλείου
Ἀλλ' ἔχει στήσιν ἐν αὐτῇ τὸν θρόνον ἡ γαλήνη.
Καὶ μειδιᾷ ἀμέριμνος ὁ κόσμος τῶν φορέων
Καὶ χύνει μυστηριώδως τὸ φῶς τῆς ἡ Σελήνης

ΕΞΑΚΣΤΟΝ

Χοροὶ ἐκείθεν λείπουν, δὲν ἔχει ἀπολαύσεις
Δὲν πλῆττει ἐν αὐτῷ ποτὲ, τοῦ κόσμου ἡ ἀνία
Ἀλλ' ὁμῶς ἀνευρίσκουσι γλυκίαν τὰς ἀναπαύσεις
Καὶ ψαύει, ψαύει τοὺς πολλοὺς ἡ δαιμονομηρία,

ΕΞΑΚΣΤΟΝ

Ἐκεῖ τὸ καιμητήριον ἡ λήθη ἡμῶν ζώων
Ἐκεῖ... ἐκεῖ ἀρέσκομαι νὰ σφῶ καὶ τὸ βῆμα
Καὶ εὐτυχὴς λογίζομαι ἐν μέσῳ τῶν θανόντων
Νὰ συγκιρῶ ἂν δύναιτο τὸ δάκρυ καὶ τὸ νοῦμα

ΗΛ. Γ. ΚΥΡ.